

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/36/2022
Identifikačné číslo spisu: 3517206535
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:3517206535.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Slovenského pozemkového fondu, so sídlom v Bratislave, Búdkova 36, IČO: 17 335 345, zastúpeného Advokátskou kanceláriou KADUC & PARTNERS s. r. o., Trnava, Trojičné námestie 4, pobočka Bratislava, Panenská 23 (predtým Advokátska kancelára BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Bratislava, Hviezdoslavovo námestie 25), proti žalovanej T. C., narodenej X., K., zastúpenej advokátom JUDr. Ctiborom Stachom, Prievidza, Košovská cesta 1, o zaplatenie 6.354 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 10Cpr/41/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 19. decembra 2019 sp. zn. 17CoPr/5/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19. decembra 2019 sp. zn. 17CoPr/5/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. apríla 2018 č. k. 10Cpr/41/2017-170 vyhovel žalobe a zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 5.146,74 eur, s príslušným úrokom z omeškania, ktorá predstavovala nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vzniknutého vyplatením odstupného pri neplatnom skončení pracovného pomeru.

1.1. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistení, že žalovaná bola zamestnankyňou žalobcu, ktorý s ňou skončil pracovný pomer výpoveďou a v tej súvislosti jej vyplatil odstupné podľa § 76 Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z. (ďalej aj „Zákonník práce“). Žalovaná sa na súde úspešne domáhala určenia neplatnosti danej výpovede z pracovného pomeru, a preto týmto rozhodnutím odpadol podľa súdu prvej inštancie dôvod pre vyplatenie odstupného a žalovanej vznikla povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie podľa § 222 ods. 1 ZP. K zásadnej otázke konania, a to k premlčaniu uplatneného práva, ktoré žalovaná namietala, súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade bolo podstatou bezdôvodného obohatenia plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol na podklade rozsudku súdu o určení neplatnosti výpovede, teda nie vrátenie neprávom vyplatených súm a ustanovenie § 222 ods. 6 Zákonníka práce ustanovujúce na vrátenie neprávom vyplatených súm trojročnú lehotu od ich vyplatenia, sa na tento prípad

nevzťahuje. Premlčaciu dobu (objektívnu ako aj subjektívnu) bolo preto podľa súdu prvej inštancie možné počítať až odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku o určení neplatnosti výpovede, t. j. od 9. marca 2016. Žaloba bola podaná 16. marca 2017, teda včas.

1.2. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovanej o rozpore konania žalobcu s dobrými mravmi, keďže žalobca len žiadal vrátiť to, čo v minulosti vyplatil na základe právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“) tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 19. decembra 2019 sp. zn. 17CoPr/5/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t. j. vo vyhovujúcom výroku II. a vo výroku IV. o trovách konania zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zásadnou právnou otázkou sporu bolo, či je v prípade odstupného vyplateného pri skončení pracovného pomeru výpoveďou, neskôr právoplatne určenou za neplatnú, odstupné plnením neprávom vyplatennej sumy, teda plnením bez právneho dôvodu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Odvolací súd uviedol, že rozhodujúca je povaha rozhodnutia súdu o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru, v tomto prípade výpovede, a to z hľadiska jeho účinkov ako deklaratórneho alebo konštitutívneho. Konštatoval, že iba v prípade, že toto rozhodnutie by malo konštitutívne, teda právotvorné účinky, prichádzala by do úvahy právna konštrukcia prezentovaná žalobcom a prijatá aj súdom prvej inštancie, že výpoveď so všetkými jej účinkami (vrátane danosti práva na odstupné) tu existovala až do právoplatného rozhodnutia súdu o jej neplatnosti. Až takéto rozhodnutie by založilo právnu zmenu spočívajúcu v premene platného úkonu na neplatný. Poznamenal, že úvaha o tom, že súdne rozhodnutie je spôsobilé založiť zmenu platného právneho úkonu na neplatný je však zjavne nesprávna. Rozhodnutiu súdu o neplatnosti právneho úkonu možno vždy prisudzovať len účinky deklaratórne. Neplatnosť právneho úkonu spôsobujú okolnosti, za ktorých k právnemu úkonu dochádza, a to bez ohľadu na to, či boli zrejme už v čase urobenia právneho úkonu alebo vyjdú najavo až dodatočne. V súdnom konaní, ktorého predmetom je platnosť právneho úkonu sú tieto okolnosti posudzované ex post a súdne rozhodnutie tak konštatuje platnosť alebo neplatnosť právneho úkonu v čase jeho vykonania. Inak tomu nie je ani v prípade určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a aj v tomto prípade súdne rozhodnutie o určení neplatnosti môže konštatovať jedine záver, že výpoveď bola neplatná od počiatku, teda už v čase jej urobenia. Vzhľadom na to sa nejedná o právny dôvod, ktorý by istý čas existoval a následne odpadol, ale o právny dôvod, ktorý nikdy neexistoval. Preto odstupné vyplatené z dôvodu neplatnej výpovede predstavuje plnenie bez právneho dôvodu a nie plnenie, ktorého dôvod by mal odpadnúť až právoplatným rozhodnutím súdu o určení jej neplatnosti.

2.2. K námietkam žalobcu o procesných komplikáciách konania v prípade podania žaloby o vrátenie odstupného pred právoplatným rozhodnutím o neplatnosti výpovede z pracovného pomeru uviedol, že k nim skutočne môže dôjsť, avšak až v prípade, že o neplatnosti výpovede nie je právoplatne rozhodnuté do troch rokov od vyplatenia odstupného, kedy je zamestnávateľ v záujme nepremlčania svojho práva nútený uplatniť toto právo na súde skôr, ako je rozhodnuté o prejudiciálnej otázke neplatnosti výpovede. Záverom uviedol, že vzhľadom na dôvod spočívajúci v premlčaní uplatneného práva odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol. Bolo preto bezpredmetné zaoberať sa rozporom konania žalobcu s dobrými mravmi, na ktorý v konaní opakovane poukazovala žalovaná. Zo strany žalovanej sa však jedná o prekvapivú námietku, keďže si sama ponechala odstupné pri súčasnom uplatnení neplatnosti výpovede zo strany žalovanej.

2.3. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a ods. 2 CSP, a pretože zmenou napadnutého rozhodnutia bola žalovaná v konaní plne úspešná, patrí jej nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na § 420 písm. f) CSP a na § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

3.1. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej § 420 písm. f) CSP uviedol, že odvolací súd požiadal o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na e-mailovú adresu jeho právneho zástupcu. Napriek tomu, že odvolací súd o odvolaní rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, tak v rozpore s vyššie citovaným ustanovením mu neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP uviedol, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v otázke „či je v prípade odstupného vyplateného pri skončení pracovného pomeru výpoveďou, neskôr právoplatne určenou za neplatnú, odstupné plnením neprávom vyplatené sumy, teda plnením bez právneho dôvodu alebo plnením z právneho dôvodu ktorý odpadol“. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/147/2008, v zmysle ktorého „pokiaľ neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce nebola vyslovená právoplatne súdom, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne“. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že v prípade odstupného sa jednalo o plnenie bez právneho dôvodu, odvolací súd dôvodil, že na vec je možné aplikovať ustanovenie § 222 ods. 6 Zákonníka práce (zákon č. 311/2001 Z. z.). V tej súvislosti preto v poslednej časti tohto dovolania upriamil pozornosť na uvedený záver odvolacieho súdu, a to že odstupné vyplatené žalovanej z titulu výpovede je potrebné považovať za neprávom vyplatené sumy v zmysle § 222 ods. 6 Zákonníka práce. Odvolací súd uviedol, že začiatok premlčacej lehoty na uplatnenie nároku žalobcu na vydanie odstupného ako bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovanej, sa bude spravovať predmetným ustanovením, v zmysle ktorého je žalovaný nárok premlčaný. Dovolateľ uviedol, že podstatou bezdôvodného obohatenia bolo plnenie z právneho dôvodu (t. j. výpovede), ktorý dodatočne odpadol na podklade právoplatného rozhodnutia, ktorým bola určená výpoveď za neplatnú. S ohľadom na uvedené preto nie je možné na tento spor aplikovať vyššie citované ustanovenie, pretože v danom prípade sa nejednalo o neprávom vyplatenú sumu, ako to prezumuje ustanovenie § 222 ods. 6 Zákonníka práce, ale išlo o plnenie na základe právneho dôvodu, ktorý dodatočne právoplatným rozhodnutím odpadol. Subjektívna premlčacia lehota podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť od dňa 9. marca 2016. Svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia si žalobca žalobou uplatnil v rámci plynutia premlčacej lehoty. Nemožno preto súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že žalobou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný, pretože do právoplatného rozhodnutia mali sumy vyplatené žalovanej svoj právny dôvod, preto do tohto momentu nebolo objektívne možné vyplatenie odstupného považovať za neprávom vyplatené sumy.

3.3. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky). Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

7. V danom prípade žalobca medziiným namietal vadu znátočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačiaci dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolačiaci súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

9. Žalobca znátočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietal nesprávnosťou procesného postupu odvolacieho súdu, keď odvolací súd napriek jeho výslovnej požiadavke o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na e-mailovú adresu jeho právneho zástupcu tak nepostupoval a žalobcovi neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

12. Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že na odvolacom súde bol v prejednávanej veci 19. decembra 2019 verejne vyhlásený rozsudok sp. zn. 17CoPr/5/2018 (č. l. 267 a nasl. spisu).

13.1. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalobca doručil súdu prvej inštancie 25. júna 2018 (doručenka na č. l. 203 spisu) k odvolaniu žalovanej písomné vyjadrenie (č. l. 197 a nasl. spisu), v ktorom medziiným uviedol, že žiada odvolací súd, aby mu oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na e-mailovú adresu uvedenú v hlavičke vyjadrenia (č. l. 201 spisu). V hlavičke vyjadrenia je uvedená emailová adresa: mbizon@bizon.sk. (č. l. 197 spisu). V spise sa však nenachádza záznam svedčiaci o tom, že by

odvolací súd túto žiadosť rešpektoval a postupoval podľa § 219 ods. 3 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd oznámil verejné vyhlásenie rozsudku dňa 19. decembra 2018 o 9.10 hod. na internete a úradnej tabuli v zmysle § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP (č. l. 264, 265, 266 spisu), avšak zo spisu nevyplýva, že by dal pokyn upovedomiť žalobcu elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku tak, ako o to žalobca požiadal podaním doručeným súdu prvej inštancie 25. júna 2018 (č. l. 197 a nasl. spisu). V spise na čl. 268 sa tiež nachádza úradný záznam s poznámkou právneho zástupcu žalobcu, že im nebol oznámený termín konania VVR.

13.2. Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Cdo/179/2010, 3Cdo/236/2010, 7Cdo/38/2012) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP, teraz § 420 písm. f) CSP). V niektorých ďalších rozhodnutiach išiel s argumentáciou ďalej a konkretizoval, že k vade tejto povahy dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s § 214 ods. 3 OSP o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 OSP požiadal o také doručovanie písomností (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/227/2013, 7Cdo/192/2013, 4Cdo/132/2017).

13.3. Najvyšší súd dňa 7. októbra 2015 vydal rozhodnutie pod sp. zn. 3Cdo/714/2015, publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, č. 1., ročník 2016 pod číslom R 9/2016, ktorého právna veta znie: „K odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku) dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s ustanovením § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku požiadal o také doručovanie písomností.“ Na vyššie uvedených právnych záveroch zotrúva dovolací súd aj v preskúmvanej veci, a to aj za účinnosti novej právnej úpravy (porovnaj § 219 ods. 3 CSP).

14. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že v kontexte celého súdneho konania ide o tak závažné pochybenie odvolacieho súdu nerešpektovaním § 219 ods. 3 CSP, ktoré znemožnilo žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vzhľadom na uvedené je dovolanie žalobcu nielen prípustné podľa § 420 písm. f) CSP, ale tiež dôvodné, lebo je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 431 ods. 1 CSP.

15. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu. Na základe uvedeného dovolací súd nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP). Postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 CSP ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (porovnaj sp. zn. 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017).

16. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v zmysle týchto ustanovení zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

17. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na

ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.